

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I.**, IČO: X., zastúpeného JUDr. A., proti žalovanému **1/ K.** a proti žalovanému **2/ Ing. J.**, obaja zastúpení JUDr. V., **o vydanie bezdôvodného obohatenia**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. mája 2007 č. k. 3 Cbs 8/2004-295, opraveného uznesením z 23. mája 2008 č. k. 3 Cbs 8/2004-325, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 28. mája 2007 č. k. 3 Cbs 8/2004-295, opraveného uznesením z 23. mája 2008 č. k. 3 Cbs 8/2004-325 **m e n í** tak, že žalovaný 1/ je povinný zaplatiť žalobcovi 12 000 000 Sk s 9,4%- ročným úrokom z omeškania od 23. septembra 2003 do zaplatenia a žalovaný 2/ je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 12 008 256 Sk s 9,4%- ročným úrokom z omeškania zo sumy 8 633 256 Sk od 27. septembra 2003 do zaplatenia a s 9,4%- ročným úrokom z omeškania zo sumy 3 375 000 Sk od 30. septembra 2003 do zaplatenia.

Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi trovy konania 2 253 835 Sk na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom, opraveným uznesením z 23.5.2008 č. k. 3 Cbs 8/2004-325 žalobu o zaplatenie sumy 12 000 000 Sk s príslušenstvom žalovaným 1/ a o zaplatenie sumy 12 008 256 Sk s príslušenstvom žalovaným 2/ zamietol a súčasne zaviazal žalobcu nahradiť žalovaným trovy konania vo výške 696 590,30 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodol tak v nadväznosti na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 7.12.2006 č. k. 3 Obo 279/2005-258, ktorým bol skorší rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 30.6.2005 č. k. 3 Cbs 8/2004-213 v časti o zaplatenie príslušných súm zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa v tejto časti bola skutočnosť, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec ohľadom inštitútu odstúpeného, vyplateného žalovaným 1/ a 2/, ako konateľmi žalobcu pri zrušení manažérskych zmlúv. Uviedol, že súd prvého stupňa predčasne označil dôkaz – prehlásenie z mája 2001, ktorým mal byť preukázaný súhlas jediného spoločníka žalobcu s odmeňovaním žalovaných ako konateľov, za vierohodný a uložil mu v novom rozhodnutí venovať pozornosť tomuto dôkazu aj z pohľadu náležitostí uznesenia valného zhromaždenia. Odvolací súd vyslovil tiež názor, že súd prvého stupňa pri posudzovaní platnosti sporných právnych úkonov z hľadiska súladu s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka a z hľadiska súladu s poctivým obchodným stykom v zmysle § 265 Obchodného zákonníka vychádzal iba zo zásady zmluvnej voľnosti, pričom v novom rozhodnutí o veci bude potrebné aplikovať na daný záväzkovo-právny vzťah aj zásadu rovnosti (§ 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej vytkol súdu prvého stupňa skutočnosť, že sa nevysporiadal s námietkou žalobcu o neplatnosti zrušenia manažérskych zmlúv zaplatením odstúpeného pre rozpor s ustanovením § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka.

V novom rozhodnutí o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 12 000 000 Sk žalovaným 1/ a vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 12 008 256 Sk žalovaným 2/ súd prvého stupňa zistil, že medzi žalobcom a žalovanými 1/ a 2/ boli dňa 28.6.2001 uzavreté manažérske zmluvy podľa § 269 Obchodného zákonníka. Až do odstúpenia od zmluvy

zo strany žalovaného 1/ a 2/, ku ktorému došlo podaním zo dňa 22.9.2003, bola účastníkmi konania riadne akceptovaná. K odstúpeniu od zmluvy došlo žalovanými 1/ a 2/ podľa čl. VI. ods. 1 bod 3 zmluvy. Pre prípad odstúpenia od zmluvy si jej účastníci dohodli odstupné vo výške 12 000 000 Sk, čo bolo žalovaným 1/ a 2/ aj vyplatené.

K námietke žalobcu, že manažérske zmluvy boli uzavreté bez súhlasu jediného spoločníka žalobcu, súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v spise je na čl. 156 založené prehlásenie jediného spoločníka z mesiaca máj 2001, vyhotovené v písomnej forme pred podpísaním manažérskych zmlúv, z obsahu ktorého zistil, že jediný spoločník žalobcu bol oboznámený s návrhom manažérskych zmlúv, ako aj s výškou odstupného a zároveň vyslovil súhlas s uzavretím manažérskych zmlúv. Poukázal na ustanovenie § 132 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého rozhodnutie jediného spoločníka, urobené pri výkone valného zhromaždenia, musí mať písomnú formu a musí byť podpísané, ak tento zákon neustanovuje inak, a keďže prehlásenie jediného spoločníka z mesiaca máj 2001 tieto náležitosti obsahuje, považoval ho za rozhodnutie jediného spoločníka, urobené pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia.

Súd posúdil tiež skutočnosť, či uzavreté zmluvy neboli v rozpore s dobrými mravmi, pričom vychádzal z princípu, že hodnotenie súladu, či nesúladu s dobrými mravmi patrí výlučne do kompetencie všeobecných súdov. Podľa jeho názoru dohodnutá výška odstupného nie je v rozpore s dobrými mravmi, pretože z rozhodovacej praxe súdov sú známe mnohé prípady, kde odstupné bolo dohodnuté v omnoho vyššej sume.

V súvislosti s posúdením rozporu čl. VI. manažérskych zmlúv s ustanovením § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka uviedol, že ustanovenie § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka má len dispozitívny charakter. Podľa jeho názoru sa zmluvné strany od dispozitívneho ustanovenia § 355 ods. 2 odchýlili, lebo si v zmluve dohodli vlastnú úpravu zániku zmluvy, ktorého úprava nezahŕňa obmedzenie podobné tomu, ktoré je obsiahnuté v § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka. Mal za to, že konštrukcia ustanovenia § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka je smerovaná takým právnym vzťahom, kde záväzky zmluvných strán spočívajú v plnení jednorazovej povinnosti, avšak situácia je iná, pokiaľ záväzky spočívajú v trvalom vykonávaní určitej činnosti, resp. v pravidelne sa opakujúcich dávok. Tu taká konštrukcia potrebná nie je.

V závere svojho rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že medzi účastníkmi konania išlo o vzťahy upravené Obchodným zákonníkom a prejavy vôle účastníkov bolo potrebné hodnotiť podľa ustanovenia § 266 Obchodného zákonníka – podľa úmyslu konajúcich osôb a tento úmysel bol zrejмый predovšetkým tým, ktorým bol určený, a to sú práve účastníci tohto konania.

Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa dospel k záveru, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je opodstatnený, a preto žalobu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie. Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a žalobe vyhovieť z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odôvodnení odvolania vyjadril nesúhlas s konštatovaním súdu prvého stupňa, že až do odstúpenia od predmetných manažérskych zmlúv zo strany žalovaných boli tieto zmluvy žalobcom riadne akceptované, a že pre prípad odstúpenia od zmluvy sa jej účastníci dohodli na odstupnom v príslušnej výške, pričom žalovaní odstúpili od manažérskych zmlúv podľa čl. VI. ods. 1 bod 3, pretože tieto tvrdenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalobca poukázal pritom na vykonaný dôkaz – výsluch pána G., ktorý ako jediný spoločník žalobcu uviedol, že listinu – prehlásenie z mája 2001 nikdy nečítal, ani nevidel a nepozná jej obsah, i keď podpis na tejto listine je jeho. Namietal tiež, že súd prvého stupňa nesprávne zamieňal inštitút zrušenia zmluvy zaplatením odstupného a inštitút odstúpenia od zmluvy, resp. ich stotožňoval. Vyjadril názor, že súd nesprávne právne posúdil vec, keď listinu označenú ako prehlásenie z mája 2001, posúdil ako rozhodnutie jediného spoločníka v pôsobnosti valného zhromaždenia o schválení manažérskych zmlúv. Mal za to, že túto listinu nie je možné považovať za rozhodnutie jediného spoločníka v pôsobnosti valného zhromaždenia podľa § 132 Obchodného zákonníka, pretože je písaná rukou a v talianskom jazyku, nie je datovaná a z hľadiska obsahu absentujú podstatné náležitosti zmlúv, a teda takýto úkon je neurčitý a nezrozumiteľný, čo zakladá jeho absolútnu neplatnosť v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa tiež nesprávne právne posúdil článok VI. bod 1.3. manažérskych zmlúv, a to so zreteľom na ustanovenie § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka. Nestotožnil sa s konštatova-

ním súdu, že dispozitívne ustanovenie (§ 355 ods. 2 Obchodného zákonníka) bolo vylúčené tým, že ho zmluvné strany v texte zmluvy necitovali (nezahrnuli). Uviedol, že manažérske zmluvy zakotvujú iba možnosť ich zrušenia zaplatením odstupného a výšku odstupného, v žiadnom ustanovení však neobsahujú úpravu odchyľujúcu sa, alebo vylučujúcu samotné ustanovenie § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka, v dôsledku čoho je nevyhnutné túto právnu normu na daný záväzkovo-právny vzťah v celom rozsahu aplikovať. Za interpretačnú svojvôľu contra legem považuje žalobca názor súdu prvého stupňa, podľa ktorého sa ustanovenie § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka vzťahuje výlučne na zmluvy s jednorazovým plnením. Podľa jeho tvrdenia súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil aj otázku rozporu ustanovenia o možnosti zrušiť zmluvu zaplatením odstupného vo výške 12 000 000 Sk, s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku. V prípade potvrdenia napadnutého rozhodnutia navrhoval dovolania, pretože podľa jeho názoru má zodpovedanie otázky, či sa dispozitívne ustanovenie Obchodného zákonníka uplatní vždy, ak ho zmluvné strany výslovne nevylúčia, alebo sa od neho neodchýlia a otázky, či sa ustanovenie § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka vzťahuje na zmluvy s opakujúcim sa plnením, zásadný právny význam. V súvislosti s náhradou trov konania uviedol, že trovy konania priznané žalovaným boli vypočítané v rozpore s vyhláškou č. 163/2002 Z.z. a vyhláškou č. 655/2004 Z.z., pretože základom pre výpočet bola suma 24 007 288 Sk u každého žalovaného, čo zodpovedá súhrnne sume 48 014 576 Sk. Podľa správnosti mala byť základom pre určenie trov konania suma 12 000 000 Sk u žalovaného 1/ a suma 12 007 288 Sk u žalovaného 2/, pričom obe sumy mali byť krátené o 20% z dôvodu spoločných úkonov pri zastupovaní dvoch osôb jedným advokátom (§ 13 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. a § 17 ods. 2 vyhl. č. 163/2002 Z.z.). Žalobca namietal, že súd prvého stupňa neurčil, ktorému zo žalovaných priznáva právo na náhradu trov konania, v akom rozsahu.

K odvolaniu sa vyjadrili žalovaní, ktorí uviedli, že nie je pravdou, že žalobca sa dozvedel o uzavretí manažérskych zmlúv, až keď sa o nich dozvedel jediný spoločník žalobcu pán G. dňa 26.9.2003. Poukázali na skutočnosť, že žalobca je osobou rozdielnou od osoby G., a že žalobca, ako zmluvná strana manažérskych zmlúv, sa o nich dozvedel už pri uzatváraní a voči obsahu počas celej ich existencie nič nenamietal, naopak, poskytoval žalovaným na ich základe plnenia. Žalovaní vyjadrili súhlas so skutkovým zistením súdu prvého stupňa, podľa ktorého listina – prehlásenie z mája 2001 je rozhodnutím jediného spoločníka pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia, pretože má všetky náležitosti

rozhodnutia podľa ustanovenia § 132 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré vyžaduje pre rozhodnutie jediného spoločníka písomnú formu a podpis spoločníka. Pokiaľ ide o listinu – prehlásenie z mája 2001, ako dôkazný prostriedok, žalovaní zastávali názor, že na vyvrátenie listinného dôkazu v konaní pred súdom nepostačuje iba námietka, že danú listinu osoba nepodpísala, resp., že podpísala, ale bez tam uvedeného textu, pretože akceptovanie takého právneho názoru by viedlo k absolútnemu zrušeniu celého systému súkromného práva. Žalovaní sa ďalej stotožňujú s názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého sa § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka vzťahuje iba na záväzky s jednorazovým plnením. Vo svojom vyjadrení poukázali žalovaní tiež na ustanovenie § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v tejto súvislosti uviedli, že z ustanovenia čl. VI. manažérskych zmlúv vyplýva vôľa zmluvných strán môcť zrušiť tieto zmluvy zaplatením odstupného kedykoľvek počas ich trvania. K otázke rozporu výšky dojednaného odstupného s dobrými mravmi odkázali na svoje predchádzajúce písomné podania. Vzhľadom na tieto argumenty navrhovali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), po nariadení pojednávania podľa § 214 ods. 1 O.s.p. prejednal odvolanie žalobcu v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie je opodstatnené.

Predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 12 000 000 Sk žalovaným 1/ a vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 12 008 256 Sk žalovaným 2/, s úrokmi z omeškania vo výške 9,4% podľa § 369 Obchodného zákonníka. Vyplatením odstupného 12 000 000 Sk a 12 008 256 Sk mali žalovaní získať majetkový prospech z neplatného právneho úkonu, ktorý sú povinní podľa § 451 Občianskeho zákonníka vydať žalobcovi. Žalobca svoj nárok oprel o neplatnosť článku VI. bod 2 manažérskych zmlúv a neplatnosť zrušenia týchto manažérskych zmlúv zaplatením odstupného.

V konaní nie je sporné, že žalobca a žalovaní 1/ a 2/ dňa 28.6.2001 uzatvorili manažérske zmluvy, ktorými bol upravený vzťah žalovaných ako konateľov spoločnosti žalobcu k tejto spoločnosti.

Vzťah medzi spoločnosťou a konateľom pri výkone funkcie je absolútnym obchodným vzťahom podriadeným režimu Obchodného zákonníka a v zmysle § 66 Obchodného zákonníka sa primerane naň môžu aplikovať ustanovenia o mandátnej zmluve.

Obchodné záväzkové vzťahy upravuje tretia časť Obchodného zákonníka. Jedným z ustanovení tejto časti zákona je § 355, upravujúci odstupné.

Podľa § 355 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka, ak strany zahrnú do zmluvy dojednanie, že jedna zo strán, alebo ktorákoľvek zo strán je oprávnená zmluvu zrušiť zaplatením určitej sumy ako odstupného, zrušuje sa zmluva od doby svojho uzavretia, keď oprávnená osoba oznámi druhej strane, že svoje právo využíva a určené odstupné zaplatí. Ustanovenie § 351 ods. 1 platí primerane pre účinky zrušenia zmluvy. Podľa § 355 ods. 2 oprávnenie podľa odseku 1 nemá strana, ktorá už prijala plnenie záväzku druhej strany alebo jeho časti, alebo ktorá splnila svoj záväzok, alebo jeho časť.

So zreteľom na ustanovenie § 262 Obchodného zákonníka sa strany (účastníci) mohli odchyliť od ustanovenia § 355, alebo jeho jednotlivé ustanovenia vylúčiť. Ustanovenie § 355 Obchodného zákonníka je teda dispozitívnym ustanovením zákona. V prípade dispozitívnych noriem majú účastníci právneho vzťahu možnosť podľa svojej vôle upraviť svoje vzťahy právnym úkonom buď tak, ako hovorí dispozitívna norma (obsah tejto normy pojmu do svojho právneho úkonu, alebo tak, že sa o otázke riešenej v dispozitívnej norme vo svojom právnom úkone vôbec nezmienila a v takom prípade platí pre tento právny úkon dispozitívna norma priamo), alebo si ich môžu upraviť inak. Možno teda zhrnúť, že oprávnenie a povinnosti stanovené v dispozičnom ustanovení zákona sa na strany vzťahujú pre prípad, že sa na jeho obsahu samy nedohodli inak.

Manažérske zmluvy, ktoré účastníci uzatvorili, sú obsahovo zhodné a okrem vymedzenia účelu zmluvy a jej predmetu, obsahujú tiež dohodu strán o odmene, o povinnosti strán a o spôsobe skončenia zmluvy výpoveďou a zaplatením odstupného.

Podľa čl. VI. bod 1.3 zmluvu možno zrušiť zaplatením odstupného. V prípade zrušenia zmluvy zaplatením odstupného je spoločnosť povinná zaplatiť manažérovi odstupné vo výške 12 000 000 Sk.

Z obsahu tohto ustanovenia je zrejmé, že účastníci sa nedohodli na právach a povinnostiach pre stav, že dôjde k plneniu záväzku vyplývajúceho zo zmluvy. Keďže v zmluve nedohodli pre tento stav inak (aplikáciu ustanovenia § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka nevylúčili), Najvyšší súd Slovenskej republiky uzavrel, že dohoda o zrušení zmluvy zaplatením odstupného sa spravuje ustanovením § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka. Nestotožnil sa ani so záverom súdu prvého stupňa, že konštrukcia § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka je smerovaná k takým právnym vzťahom, kde záväzky zmluvných strán spočívajú v plnení jednorazovej povinnosti, nakoľko nemá oporu už v samotnom slovnom výklade ustanovenia § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka.

Súd prvého stupňa aplikoval na daný vzťah ustanovenie § 266 Obchodného zákonníka, nakoľko podľa jeho názoru išlo medzi účastníkmi konania o vzťahy upravené Obchodným zákonníkom a prejavy vôle účastníkov bolo potrebné hodnotiť podľa § 266 Obchodného zákonníka, podľa úmyslu konajúcich osôb. Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 266 Obchodného zákonníka, pretože obsah manažérskych zmlúv je jednoznačný a nevzbudzuje žiadne pochybnosti, ani možnosti rôzneho výkladu a výkladom nemožno už vykonaný prejav vôle dopĺňovať, meniť alebo dokonca nahradzovať.

Na základe uvedeného právneho posúdenia veci a skutočnosti, že manažérske zmluvy boli oboma zmluvnými stranami plnené, došlo k ich zrušeniu zaplatením odstupného v rozpore s § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka. Prijatím sumy 12 000 000 Sk a 12 008 256 Sk sa teda žalovaní bezdôvodne obohatili. Takto prijaté plnenie bez právneho dôvodu sú povinní podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydať žalobcovi.

Pre úplnosť sa žiada uviesť, že ani prehlásenie z mája 2001, napísané v talianskom jazyku a podpísané pánom G., nie je možné považovať za platné rozhodnutie jediného spoločníka v pôsobnosti valného zhromaždenia, ktorým dal súhlas s výplatou odstupného. Predovšetkým nie je jasné, na uzavretie akých manažérskych zmlúv dával pán G. súhlas, pretože tieto nie sú nijakým spôsobom identifikované, z tejto listiny nie je ani zrejmé, že sa má jednať o manažérske zmluvy medzi žalobcom a žalovaným. Údaj – máj 2001 – nie je možné považovať za dostatočný z hľadiska určitosti, pretože z tohto údaju nie je možné ani

určiť, kedy bol prípadný súhlas daný, a teda, od kedy sú manažérske zmluvy účinné. V novom rozhodnutí o veci pri určení výšky odstupného sa súd prvého stupňa tiež dostatočne nevysporiadal s otázkou dodržania dobrých mravov, pri riešení ktorej mal podľa vysloveného názoru odvolacieho súdu v zrušovacom rozhodnutí vychádzať nielen zo zásady zmluvnej voľnosti, ale aj zo zásady rovnosti a obe tieto zásady aplikovať v novom rozhodnutí. Žalovaní sa dostali do omeškania s platením peňažného záväzku. Nakoľko primárny vzťah medzi účastníkmi konania je obchodnoprávny, súd priznal žalobcovi aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka v znení do 31.1.2004, a to vo výške 9,4%, čo je o 1% viac, než je úroková sadzba určená podľa § 502 Obchodného zákonníka (priemerná úroková miera z úverov bánk za rok 2003 bola 8,37%).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 220 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

Žalobca bol v konaní úspešný, preto má právo na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli v konaní na súde prvého stupňa, aj v odvolacom konaní. Trovy žalobcu pozostávajú z trov právneho zastúpenia za 17 úkonov právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia 54 992 Sk), návrh na začatie konania (27.10.2003) 54 992 Sk, návrh na nariadenie predbežného opatrenia (18.6.2004) 54 992 Sk, pojednávanie odročené bez prejednanja veci (7.10.2004) 13 748 Sk, písomné stanovisko žalobcu (7.12.2004) 54 992 Sk, písomné stanovisko žalobcu (21.3.2005) 55 175 Sk, účasť na pojednávaní (31.3.2005) 55 175 Sk, písomný návrh na doplnenie dokazovania (26.4.2005) 55 175 Sk, účasť na pojednávaní (30.6.2005) 55 175 Sk, odvolanie (21.9.2005) 55 175 Sk, písomné stanovisko žalobcu (24.11.2006) 55 175 Sk, účasť na pojednávaní (7.12.2006) 55 175 Sk, písomné stanovisko žalobcu (21.5.2007) 55 175 Sk, účasť na pojednávaní (24.5.2007) 55 175 Sk, účasť na vyhlásení rozsudku (28.5.2007) 27 587 Sk, odvolanie (4.7.2007) 55 175 Sk, účasť na pojednávaní (24.7.2008) 55 175 Sk. Hodnota jedného úkonu právnej služby do 1.1.2005 predstavuje 54 992 Sk (36 667 + 18 325 Sk) podľa § 17 ods. 4 vyhl. č. 163/2002 Z.z. Po 1.1.2005 je hodnota jedného úkonu 55 175 Sk (36 850 + 18 325 Sk) podľa § 13 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z.z. Žalobcovi patrí aj daň z pridanej hodnoty 164 963 Sk – 19% z odmeny advokáta (§ 22 ods. 3 vyhl. č. 163/2002 Z.z., § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z.), paušálna náhrada výdavkov 2644 Sk (2 x 128 Sk + 3 x 136 Sk + 5 x 150 Sk + 2 x 164 Sk + 4 x 178 Sk + 190 Sk) podľa § 19 vyhl. č. 163/2002 Z.z. a § 16 vyhl. č. 655/2004 Z.z., súdny poplatok

za odvolanie 1 218 000 Sk (600 000 + 618 000 Sk). Trovy žalobcu predstavujú celkom 2 253 835 Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 24. júla 2008

JUDr. Beata Miničová , v. r.
predsedníčka senátu